

בתוכנו לכשינו כפר סאלד

26.10.2012

ג' חשוון

ג'זין א' 40

סתיו לבן / יהורם טהרלב

ושוב ירדה עלינו שיירת חסידות,
בדרך מן השלג אל השמש.
ובחולצת שבת הלבנו השדות,
לקראת הסתיו ארצי חמה נושמת.

הנה יורד הסתיו עם השקיעה העצובה,
על דרך העפר ועל עקבות האהבה.
על מרחבי השלף ולובן הכותנה,
על פני האנשים צרובי הקיץ.

על משעולי העדר צונח האבק,
עלי האזדרכת בסחרחרות.
ראשי החצבים שוב עולים מן המחנק,
שבין ראש השנה לבין החורף.

הנה יורד הסתיו עם השקיעה העצובה...

נשוב ונעבור בין חמה לבין ענן,
על דרך העפר המתחדשת.
על פני שדות הכותנה העומדים בעירומם,
בין ברק המטרות לבין הגשם.

הנה יורד הסתיו עם השקיעה העצובה...

זָקַר הַמַּעֲרֶכֶת

"רוח סתיו עלי זהב בכול פזרה"...

הסתיו נותן אותותיו ומגייח את את לתוך הימים החמים שעדיין מזכירים לנו, שחילופי עונות מתרחשים בהדרגה.

עמודי חצבים נישאים בלובן תפוחתם, עלי שלכת מקשטים את השבילים והשמיים מתכסים בגוונים אפורים.

הימים שלאחר החגים חוזרים למסלולם ואנו נאספים אל הבית מוקדם מתמיד- הערב יורד... הסתיו מביא איתו רצון להתכנסות, כול אחד עם עצמו, עם משפחתו. ואולי זה זמן מתאים וראוי לתת למחשבות, לתהיות ולהרהורים על השנה שהחלה זה עתה להיות נוכחים, לפתוח בפנינו עולמות אחרים ולהוביל אותנו לגילויים חדשים...

אנו רוצים להודות לחנה סלע על העריכה הלשונית של גליונות "בתוכנו עכשיו" עד כה. מחליפה אותה ניבה ריבר- בהצלחה.

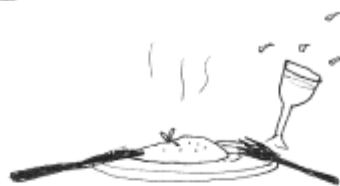

שבת שלום, רוני ואסף

חברי המערכת:

דורון פלד, נאור נודל, עידן שגיא, עינת כרמל גמזו, רוני שביט, אסף שביט,
ניבה ריבר- עריכה לשונית, סדו פראלטה שביט- עיצוב ואיור, יובל שביט- סריקה וייעוץ טכני
דוד כרמי

איפה פה?

בתחילת החודש התבשרנו שאנו עומדים לפני מערכת בחירות בעוד כשלושה חודשים. הפעם האחרונה בה תרמתי את קולי במערכת בחירות הייתה כשהייתי חייל צעיר. זה היה בבחירות של 1999, אז התמודד על התפקיד אהוד ברק. היינו באמצע אימון ברמת הגולן ובאו עם הקלפי לשטח כדי שנוכל להצביע. בחרתי בברק. למה? אין לי מושג, וזו הסיבה בעצם שמאז לא הצבעתי יותר באף מערכת בחירות.

האמת שאני יודע למה הצבעתי לברק, מהסיבה המטופשת שברק ייצג את מפלגת העבודה. לאורך כל השנים (ואולי גם היום, אם כי אני די משוכנע שהרבה פחות) וגם באותה תקופה, הקיבוצים היו מזוהים עם מפלגות השמאל. בתור קיבוצניק חשבתי שמן הראוי שאני אצביע למפלגת העבודה או למי שעומד בראשה (אני כבר לא זוכר אם אז הצביעו למפלגה או לראש ממשלה). בכל אופן לא טרחתי לבדוק לפני, מה יש לו, לאהוד ברק, להציע לי בתור בוחר, ובטח שלא בדקתי מה היה לצד השני להציע, כי אני הרי קיבוצניק ולמרות שאף אחד לא רואה איזה פתק אני שם במעטפה, איך אוכל להסתכל על עצמי במראה אם אצביע ימינה ולא שמאלה.

כשהיינו ילדים, בכל פעם שהיו בחירות, היו מפרסמים על לוח המודעות את נתוני ההצבעה של הקיבוץ. מתוך סך כל המצביעים תמיד היה אחד או שניים שהצביעו ליכוד. אנחנו בתור ילדים כשהיינו רואים את זה היינו אומרים מי זה הבוגד הזה שהצביע ליכוד, כאילו שידענו משהו מהחיים שלנו. חינוכו אותנו להצביע תמיד שמאל באופן עיוור מבלי שתיתן לנו בכלל האופציה לבדוק מה יש לצד השני להציע. עכשיו, שלא תבינו אותי לא נכון, אני לא חושב שהימין יותר טוב מהשמאל וגם לא להיפך. באופן אישי אני חושב שזה טרפה וזה נבלה וזה בכלל לא משנה מה כל אחד מהצדדים יבטיח לנו לפני שנבחר בו, במילא אחרי שהוא יבחר הוא יזרוק את כל ההבטחות שלו לפח ויעשה מה שהוא רוצה.

פעם שאלו אותי למה אני לא מצביע, אמרתי שאני לא יודע מה יש לשני הצדדים להציע לי, אז אמרו לי: למה אתה לא בודק מה המצע של כל מפלגה? "מצע" זו עוד מילה יפה לתאר את המנה המפוארת שהפוליטיקאים מוכרים לנו מתוך תפריט הבלופים העשיר שלהם, והם משתמשים ב"מצע" כדי לייפות ולפאר את המנה כדי לעשות עלינו רושם על מנת שנזמין אותה. זה כמו שאתה בא למסעדה ובתפריט רשום סטייק אנטריקוט עסיסי מבשר בקר מובחר שגודל בארץ בשטחי המרעה של העמק (שקר מס' 1) מוגש על מצע של פירה ירקות שורש אורגניים הישר מגינת הירק של המסעדה (שקר מס' 2). הרי ידוע שכמעט כל הבשר בארץ מיובא מדרום אמריקה, ובנוסף אחרי הארוחה הלכנו לעשן סיגריה מאחורי המסעדה והיו שם רק פחי זבל.

בסופו של דבר, הפוליטיקאים הנבחרים אוכלים את הסטייק ואנחנו, הבוחרים, נשארים עם המצע שהם השאירו לנו בצלחת. דרך אגב יש להם בתפריט גם "עסקאות", כשהפופולרית ביותר היא "בוא תיתן לי תיק בממשלה שלך ובתמורה אני אירק בפרצוף של כל מי שהצביע לי".

לגבי יחסי הכוחות בקיבוצים, אני די משוכנע שאם בבחירות הבאות יפרסמו את התוצאות, נראה כבר יותר משניים שלווה קולות שהלכו לימין וזה בכלל לא דבר רע. עם השנים, בני הקיבוצים שיצאו קצת החוצה, גילו שהצד השני לא כל כך גרוע כמו שחשבו, או שהוא פשוט נהיה מתון יותר. ולראיה היה לנו את אריק שרון שאולי גם הגיל תרם לכך אבל הוא בהחלט היה מתון יותר בתקופת כהונתו כראש ממשלה לעומת ימיו כשר ביטחון בסוף שנות ה-70 ותחילת שנות ה-80, ולפי דעתי היה ראש ממשלה לא רע בכלל.

אז לאיזה צד אני אלך הפעם? ימינה או שמאלה? בכל אופן יש לי שלושה חודשים לעבור על התפריטים ולבדוק את המצע של כל מנה, אבל כמו שאני מכיר את עצמי, נראה לי שגם הפעם אני פשוט אלך ישר. לתפריט הקינמחים.

סיום החגים היא תקופה טובה לסיכומים של העונה החקלאית והעונה התירותית. שנת 2012 ללא ספק תיזכר כאחת השנים הקשות שהיו במשק החקלאי בכלל ואצלנו בפרט.

בענפי המטעים:

מישהו הגדיר השנה את העונה כ"עונה של קללת השפע". גם לחקלאים הוותיקים לא זכורה עונה עם יבולי שיא כאלה, החל מהדובדבן ועד המשמש, אפרסקים, נקטרינות, שזיפים, תפוחים ואגסים. החקלאים קיבלו מחירים נמוכים על תוצרתם, למרות שהצרכן לא הרגיש, "על פערי תיווך שמעתם?" – כרגיל, מי שמרוויח הן הרשתות הגדולות. המחירים הנמוכים היו רק חלק מהבעיה. בנוסף, כמויות הפרי היו גדולות והחקלאים לא הצליחו לשווק. בעיקר הורגשה תופעה זו בענף השזיף והאגס. אפילו השיווק לרצועת עזה, שבדרך כלל עוזרת לווסת את הכמויות, לא עזר.

היכן אנחנו בתוך כל זה? התחלנו את העונה בשיווק המשמש שקיבל מחירים טובים יחד עם הנקטרינות הבכירות. לאט לאט נכנסנו לעונה בקטיף של השזיפים והזנים של סוף העונה ועליהם קיבלנו מחירים נמוכים. בגלל הסכמים חתומים שיש לנו עם רשתות גדולות (חצי חינו, שופרסל) לא היתה לנו בעיית שיווק של הפרי. בחלק של הוצאות – גם שם לא היה פשוט. בענף פירות הקיץ אין עדיין חומרים לדילול הפרי ועל מנת להגיע לשווקים עם גודל פרי ראוי יש צורך בדילול ידני. עקב כמות גדולה של פרי, הוצאות הדילול היו גדולות לעומת שנים עברו. אני רוצה לקוות שהעונה הבאה תהיה טובה יותר מהשנה.

פרדס:

עונת 2011-12 לא היתה מוצלחת בכל הארץ. גם אם היבולים היו טובים (אצלנו היו טובים מאוד) הפרי העיקרי, אשכולית אדומה, הגיע לשווקים בחו"ל כאשר עדיין היה השוק מלא בפרי מחצי הכדור הדרומי (דרום אפריקה, שגם שם היה יבול שיא). כמובן שזה משפיע על המחירים. גם המשבר הכלכלי בארצות אירופה לא תרם לתמונה, והצריכה בקניית פירות פחתה. עונת 2012-13 התחילה, ונכון להיום הנתונים טובים, גם במחיר וגם בחוסר בפרי של המתחרים. במטעי הנשירים וגם בפרדס – הצטרפנו לפרויקט הדברה ביולוגית של זבוב הפירות. התוצאות מצוינות, יש חיסכון גדול בריסוסים שמתבטא גם בהיבט כספי וכמובן בתרומה לאיכות הסביבה.

ענפי החי:

לול: ענף הפטם נכנס לשנה שנייה של משבר בעקבות המחירים של העוף, שירדו בצורה דרמטית בשנים האחרונות עקב עודף גידול של העופות שנבע ממספר שנים טובות בענף ובניית מספר לולים גדול בצורה לא מבוקרת. המשחטות (אצלנו עוף הגליל) הפסידו מיליוני שקלים בעונת 2011-12. בעקבות זה, המחיר שמשלמים למגדלים ירד. רק בחודשים האחרונים סוכם על הסדר חדש בענף שבסיסו קיצוץ באחוז מסוים לכל מגדל מהמכסה שיש לו. הפיקוח להסדר זה הוא ישירות דרך מדגרות המספקות את האפרוחים ללולים.

לגבי כפר סאלד – לא הייתה השפעה ישירה, כי עיקר ההכנסה שלנו מבוססת על הכנסת חוק הגליל.

כפר סאלד הושפעה בעצירת תכניות להגדלת הענף מיחידה קטנה מאוד, 500 טון, לכ-1,100 טון. אמנם סיימנו לפני מספר חודשים את התהליך הבירוקרטי של השגת היתר בניה מול הוועדה המקומית, אך נכון להיום אין בניית לולים חדשים עד שהמצב בענף יתייצב.

בקר: הענף מתמודד השנה עם אתגרים קשים ביותר. מעבר לבעיות השוטפות שיש בכל שנה, כמו שמירה על רכוש מגניבות, שריפות ועוד, פרצה מחלה חדשה בעדרי הבקר בצפון – "קטרת העור". מחלה זו הינה ויראלית ומקורה באפריקה, והיא תקפה לראשונה בארץ לפני כשש שנים בדרום (חד פעמי). השנה, בסוף יולי, התגלתה המחלה בעדרי הבקר של הדרוזים בצפון רמת הגולן והתפשטה בצורה מהירה לקיבוצים: שניר, כפר סאלד, להבות הבשן, שמיר, גונן, מלכיה וסאסא.

העדר שלנו נפגע בצורה קשה מאד. סך התמותה קרוב ל-50 ראש (פרים ופרות). לצערנו גם השירותים הווטרינריים של מדינת ישראל מגששים באפלה כיצד הגיעה המחלה לאזורנו, מה הגורם שמעביר את המחלה ובאילו דרכים ניתן לטפל בה. נכון להיום חיסנו את העדרים בחיסון לא ספציפי למחלה זו אלא למחלה דומה שיש לכבשים. לאחר חודשים של עבודה קשה של צוות הבוקרים שלנו, התמותה נעצרה, אך הנעלם הגדול הוא הנזקים העתידיים כמו פגיעה בכושר הרבייה של הפרים, אחוז ההתעברות העתידית של פרות בעדר, גידול אפשרי באחוזי ההפלות ועוד.

אצלנו המחלה תקפה בשני עדרי שונים אבל לא במפטמה. נכון להיום, אנחנו עוסקים במספר פעולות כמו הדברות עם ביטוח חקלאי בו יש לנו פוליסת ביטוח על מחלות על מנת לקבל את המקסימום מהם.

יחד עם הקיבוצים השכנים אנחנו מפעילים לחץ על משרד החקלאות על מנת לקבל פיצוי שיעזור לשקם את העדרים שנפגעו. הדבר אינו פשוט בשנה שיש למדינה גירעון של מיליארדים בתקציב ומשרד החקלאות הינו משרד חלש וחסר כוח פוליטי. החלטנו לערב גם את ראש המועצה על מנת שיוכל לעזור לנו עם קשריו.

השיווק עדיין לא נפגע אצלנו מכיוון שהמפטמה נקייה מהמחלה. המחירים היו השנה נמוכים והם משתפרים לאט לאט. נצטרך להמשיך ולעקוב שהמחלה לא תחזור ושהשירותים הווטרינריים ימצאו את הפתרון.

גד"ש:

עברנו עונה רגילה וההכנסות יגדלו לעומת שנת 2011 כפי שתוכנן. לאחר מספר דיונים הוחלט שגד"ש כפר סאלד יצטרף לגד"ש שמש – שותפות של מספר משקים: שמיר, שדה נחמיה ועמיר, וכנראה שיצטרף עוד קיבוץ נוסף לכפר סאלד. לתפיסתי רק גופים גדולים יוכלו להמשיך לנהל גד"שים בצורה רווחית ויהיה להם גב כלכלי להיכנס לכל מיני גידולים עתידיים בעלי פוטנציאל לרווח בסדר גודל אחר.

זו גם הדרך להתגבר על מכסות המים בשטחים בבית, וההצטרפות לשותפות תעזור לנו לגבי אפשרות לקבלת מים לגידולי שלחין בכל שטחי הגד"ש.

ההצטרפות תהיה הדרגתית כאשר ב-2013 אנחנו מצפים רק את שטחי גד"ש הבית. אני מקווה שהמהלך ייתן תוצאות בהיבט הכלכלי ולא פחות חשוב – יש לנו בהסכם אפשרות לצרף עובדים מתאימים, אז... אם יש בין החבר'ה הצעירים כאלה הרואים בעבודה בחקלאות עתיד – מוזמנים להתעניין.

"בכפר":

מסתמנת עונה טובה לענף התיירות שלנו. אנחנו מתקרבים לתפוסה של כ-50% וההכנסות עד סוף ספטמבר גדולות ב-35% מאשתקד. אחוז האורחים החוזרים גדל וכל האורחים מגלים שביעות רצון. כמובן שתמונה זו מתאפשרת בגלל העבודה המאומצת של חברי הצוות שמקבלים את אורחיהם בסבר פנים יפות ומטפלים בכל בקשה בצורה מיידית ועם חיוך. אנחנו משקיעים בענף לא מעט כספים. כשרוצים לקבל תמורה כספית מהלקוח אנחנו חייבים לתת את המקסימום האפשרי על מנת להחזיק את האתר בצורה נאותה ואסתטית במסגרת

המגבלות הכספיות שלנו. במהלך 2011-12 הושקעו כספים בשיפוץ פנימי, החלפת דלתות, צביעה חיצונית, החלפת טלויזיות ומקררים ובאחרונה התחלנו בבניית פרגולה במספר דירות. אני מקווה שנוכל לגדול במספר המבקרים ובעיקר שכל אורח שהיה אצלנו ימליץ עלינו.

תיירות:

לאחר מספר שנים של ביקורים של משקיעים בשטח בריכת האגירה בו קיים תב"ע לבית מלון, שלא הסתיימו בצורה קונקרטיית, אנו מנהלים מגעים עם שתי קבוצות שונות של משקיעים שמתעניינים בבניית מלון. אני מקווה שהמגעים יתקדמו ויהיו לנו בשורות טובות. בסוגיה זו מלווים אותנו יועץ משפטי, יועץ תיירותי וברית פיקוח.

אני שוב רוצה להודות לכל הצוותים בענפים שעושים את המקסימום להצלחה ולמרות כל הקשיים להביא את התוצאות הכי טובות האפשריות. חשוב לי לציין שלמרת השנה הלא פשוטה אנו עומדים מול קהילת כפר סאלד בכל ההתחייבויות הכספיות שלקחנו על עצמנו במסגרת תכנית משק, והביטוי לכך הוא העברה של מאות אלפי שקלים מדי חודש מהכנסות העסק לקהילה.

אני מאחל לכולנו שתהיה לנו שנה יותר טובה ובעיקר שנה של שגרה, ללא אירועים ביטחוניים.

אבי פלמן – מנהל עסקי

אם ביקרתם לאחרונה באתר האינטרנט של כפר סאלד www.kfarszold.co.il תוכלו להבחין במספר שינויים והתפתחויות שחלו בו. למשל, בחלק של **תרבות** מצוינים האירועים הנכונים לאותו החודש, למקרה שלא ביקרתם לאחרונה בתיבת הדואר...

בעסקים ויזמויות ישנה רשימה של העסקים והיזמים המספקים את שירותיהם בקיבוץ, יחד עם מספר טלפון זמין למקרה שהחלטתם שזה הזמן להתקשר לדיאטנית... במידה ומישהו נשכח, אנא שלחו אליי למייל את הפרטים.

בחוגים ניתן לראות רשימה מרוכזת של החוגים בקיבוץ, ולגלות שיש לנו חוגי יוגה בכל שבוע. מכירים חוגים נוספים? אנא שלחו אליי...

וכן עוד עדכונים שונים, כמו אלו שמתעדכנים **במה חדש** ו**בעמוד הבית**, כגון מצגת תמונות לזכרו של יונתן שהם ז"ל, ופתיחת המחזור החמישי של הגינה הקהילתית.

אני עדיין מלקטת מידע ולכן מי שיכול לתרום בפרטים חסרים ולהשלים את התמונה, אשמח לקבל פרטים למייל.

ואגב, על דן שביט כבר קראתם באמנים בקיבוץ?

בהצלחה לכולנו, לילך דושי

lilach.kszold@gmail.com

בית כפר סאלד אבלים
על אותה של איה זוק ז"ל
ואצות פים בצער האצפה.

משחקייה בכפר

החלום שרבים ורבות מאיתנו קיוו לו, והנה הבשילו התנאים ואנחנו צעד וחצי מהקמת משחקייה לילדי הקיבוץ.

כמו הרבה דברים טובים שקורים כאן לאחרונה, גם הקמת המשחקייה תלויה, בסופו של יום, בשיתוף פעולה מצד הקהילה כולה.

ראשית, אנו רוצים לפתוח מרחב שיישמש כמשחקייה בחורף, אז אל תחכו ליום האחרון...

אנא עזרו לנו, אנו זקוקים למשחקי קופסה ובובות-תינוקות, שולחן וכיסאות לילדים, סלסלות אחסון מקש או פלסטיק בכל גודל, סיפרי ילדים או אנציקלופדיות עם תמונות, צבעים וחומרי יצירה מכל סוג, פופים וכריות ישיבה, ארגז עץ או פלסטיק שיכול לשמש ארון נעליים, כורסה זוגית או משולשת, קומקום חשמלי, מקרר קטן ואף קופסאות לסוכר ותה וכמה כפיות, כלי משק בית שמתאימים לילדים וכוסות מפלסטיק, שולחן ביליארד ומגלשה או בית מפלסטיק שאתם מוכנים למסור או להשאיל.

כ"כ הרבה רעיונות ומימושים וחלומות יכולים להירקם במקום כזה.

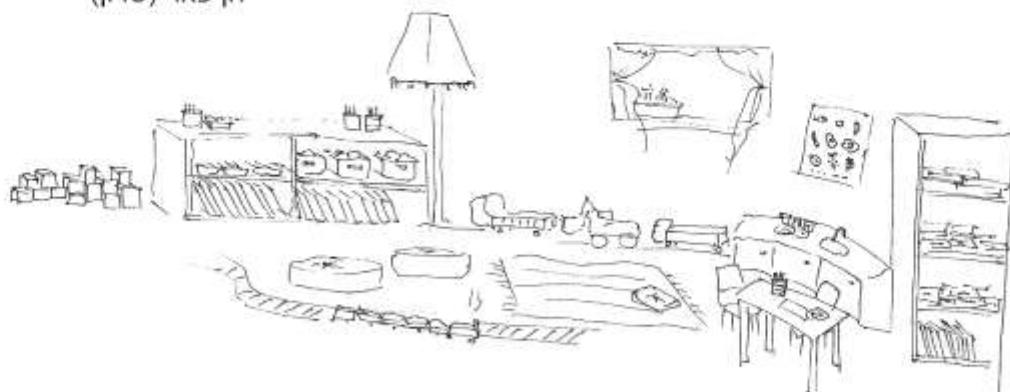
בואו ועזרו לנו לצאת לדרך...השמים הם הגבול.

תוכלו להתקשר ונבוא לאסוף את הדברים או לחילופין לשים אותם במרפסת של סדנת הוותיקים לשעבר.

תודה ובהצלחה לכולנו,

שירלי טוהר 052-5794833

חן פאר (שרון)

משלחת של רכזת החיעה

בכל שנה בתקופה הזו של חודש תשרי וחגיו הקסומים החובקים אותנו באווירת חג מיוחדת ותחושה של התחלות חדשות, סליחות, מחשבה על המעשים שלנו, חשבון הנפש וסיכומי שנה אישיים - שוב עולה בי התחושה הנעימה הזו המציפה אותי בכל פעם מחדש ומזכירה לי ולכולנו, לעצור רגע את המרוץ המטורף של החיים בו אנו נמצאים כל הזמן ובאמת "לעשות חושבים" ולפתוח דברים שאולי מבחירה או שלא, לא התעסקנו איתם במהלך כל השנה.

וכך גם במערכת החינוך, ניתנת לנו ההזדמנות בכל פעם מחדש לעצור ולהסתכל על הדברים מנקודת התחלה הסוגרת שנה נפלאה, ואיך נעשה את השנה הבאה עלינו לטובה לנפלאה אף יותר. בחרתי הפעם להביא סיפור חכם שקראתי באחד מהכתבים בהם אני נתקלת לעיתים תכופות, חשתי כי מתאים לכולנו לקרוא אותו עכשיו, גם אם אנו קצת אחרי תשרי וכבר בחשוון, אומרים שעד חנוכה (כסלו) ניתנת הזדמנות להתחלות חדשות ולסליחות, אז למי שטרם הספיק לבקש סליחה, למחול או לפתוח דף חדש עם חברה/שטעה ודיבר לא יפה או עשה מעשה שלאחר מכן התחרט עליו, או שבחרנו "לשנוא" מישהו טרם הכרנו אותו כלל, או העברנו עליו ביקורת שלא לצורך... עדיין אפשר ☺.

איך יודעים אם זה טוב או רע?

היה פעם זקן סיני ולו בן צעיר וסוס. הסיני חי בכפר קטן. יום אחד ברח הסוס מהאורווה. באו אנשי הכפר ואמרו לסיני הזקן: "כמה שזה רע." שאל אותם הזקן, "מאיפה אתם יודעים אם זה טוב או רע?" למחרת חזר הסוס. יחד עמו הגיעו סוסי בר רבים. האיש ובנו פתחו את דלת האורווה וכל הסוסים נכנסו פנימה. באו אנשי הכפר ואמרו לזקן, "כמה שזה טוב." ענה להם: "מאיפה אתם יודעים אם זה טוב או רע?" יום אחר כך נפל הצעיר בעת שניסה לאלף את אחד מסוסי הבר ושבר את הרגל. באו אליו אנשי הכפר ואמרו לזקן: "כמה שזה רע." ענה להם הזקן: "מאיפה אתם יודעים אם זה טוב או רע?" לאחר מכן, באו אנשי צבא ולקחו את צעירי הכפר למלחמה, שבה נהרגו חלק גדול מהם. אבל את הבן של הסיני לא לקחו, כיוון שרגלו הייתה שבורה.

נקודה למחשבה: אז מאיפה אנחנו יודעים אם משהו שקורה הוא טוב או רע? פשוט הפכו את זה למדעי... במקום להבנה שהכול תלוי באיך אנחנו רואים את המציאות. אם נחליט לראות את הטוב - יהיה טוב. ואם את הרע - יהיה רע. לא נשים לב לטוב אפילו, כמו צמחים. כשמשיקים במים טהורים - הצמחים חיים, וכשמשיקים במים מזוהמים - הצמח יחלה וימות...

מאחלת לי כרכזת חינוך ולכם כשותפים מלאים של המערכת, כהורים, סבים וסבתות, דודים, צוותים - שנצליח לראות את הטוב בכל דבר, ונדע להבחין שגם אם משהו על פניו מרגיש לנו "רע" או לא נעים, נוכל לדבר ולתת משוב בונה ולא מבקר, משוב מצמיח ולא הורס. רוצה להאמין שהשנה שהתחילה באופן נהדר, כך תמשיך לאורך כל 365 הימים הבאים. מברכת שבית התינוקות ימשיך ויגדל בקטנטנים לתפארת הקיבוץ שלנו, שפעוטון אלמוג ימשיך לתת מענה לצרכי הפעוטות, 15 במספר. שגן מעוג ימשיך להצמיח ילדים עצמאים, בעלי תחושת מסוגלות שיחוו פעילויות רבות ואיכותיות במסגרת החינוכית בה הם שוהים, וכי ההורים השמים את ילדיהם בוקר-בוקר במערכת, ילכו לעבודה בתחושת ביטחון וכי יש על מי לסמוך. שילדי כיתה א' שהחלו את דרכם ממש בחודשים האחרונים, ימשיכו בדרך סלולה ובטוחה וישראשית דרכם בגיל החביון, תהיה נעימה ומוגנת, ויחד עם זה משחררת ועצמאית.

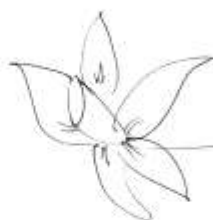
שהנוער שלנו ימשיך לקחת חלק בפעילות הקהילתית וימצא את דרכו האישית והקבוצתית גם יחד.

אנצל במה זו לבקשכם: מי שמוכן לתרום - רהיטים, שולחנות, כסאות, משחקי שולחן, צעצועים ומתקנים אחרים מוזמן לפנות אליי 8027 (מקוצר) ואשמח לרתום זאת למען מרכז משפחות שאנו רוצים להקים פה לעונת החורף הקרבה ובאה ובכלל...

בברכת שנה נפלאה!

עטורה ביזמויות ובפרחים ☺

אודה

אני ופלא נידון
שפע דכות
אחלה דקר
ליאן

אני טוב ואחלה
ואף המשפחה

אחלה הנבדה

קראו וסני

אמשחה שניס
אני טוב ואחלה

הנבדה

קראו וסני

זאקוים אהארכיון

זיכרונות של חבר ותיק

אחרי 11 שנים...

בחוף יורד גשם והוא הופך את הדרכים לנחלי בוץ. אני מגיע לחדרי, חולץ את המגפיים, נועל סנדלים ומסתכל דרך השמשות החוצה. בלי משים צצים זכרונות: החורף שעבר, שנים קודמות, השנה הראשונה בכפר סאלד.

לא הייתי בין הראשונים אשר עלו ביום העלייה: רק כאשר גמרו את הזריעה בשער הנגב (מקום ההתיישבות הקודם) והחלה עונת הגשמים, קיבלתי רשות להצטרף לנקודה החדשה. במשך כל זמן הנסיעה ירד גשם חזק. ישבתי על מכונית משא תחת ברזנט ונרטבתי לאט - אבל בטוח! הגענו לדפנה. לא היה סיכוי להגיע באוטו לכפר סאלד. הלכתי ברגל ומזוודותיני בידינו. קודם היה קר, אבל תוך הליכה מזרזת התחממנו חיש מהר.

עברנו את שאר ישוב, את הבניאס. איזה כמויות מים! והדרך חרושה באופני עגלות ושרשראות טרקטורים. שלוליות מים ובוץ! נחל מים חוצה את הדרך. הנהג עובר לפחות פעמיים בשבוע בדרך הזאת, מספר שכדאי לחלוץ את הנעליים, כי אם מצליחים לעבור על האבנים הבולטות על פני המים, יש סיכוי להחליק מהאבן האחרונה ולהרטיב רגליים ונעליים גם יחד.

לפי דעתי זה לא יכול להיות נורא כל כך, כי ממילא היו כבר נעליי רטובות לגמרי מהגשם והבוץ. בכל זאת הצלחתי לעבור יבש והצטערתי שאין אבנים כאלה לאורך כל הדרך. תעלות מים החוצות את הדרך, פגישה ראשונה עם הג'מוס (תאו) ואנו רואים לפנינו את היישוב החדש. למרות הגשם, כל החברים קיבלו אותנו בחוף. הוכנסתי לצריף - כמובן אחרי חליצת המגפיים, והתחיל משחק אין סופי של שאלות ותשובות.

"איך בבית?" (הכוונה לשער הנגב) "מה עושים כאן?" "איך המצב בשדות?" "זרענו כבר 30 דונם שעורה ו- 15 דונם חציר ומכשירים שטח של 50 דונם לתלתן. הסיקול לא מתקדם כי אין אנשים וקשה לעבוד בבוץ עם העגלות ועם הסוסים."

ארוחת ערב חגיגית, חדר האוכל נקי. חולצים נעליים או מגפיים בחוף. כולם מסובים ליד שולחן אחד. גם המבשלת, גם האקונומית וגם התורנית. הרגשה טובה לשבת במשפחה כל כך גדולה.

שיחה כללית, כולם משתתפים בה, אחרי האוכל - "סידור עבודה". אני מסודר לסיקול.

בשעה מוקדמת למדי הופכים את חדר האוכל לחדר שינה. חברים ישנים בחדר האוכל, זה נראה קצת מוזר. לכל מיטה סידור מיוחד לתלות כילה (רשת מעל המיטה נגד יתושים וכיו"ב). לבסוף נופלת תרדמה על כולם. למחרת בבוקר, השכם, לעבודה הקשה.

אריה (ליאו) יציב
1953

אריה יציב הגיע לגדרה (כפר סאלד) באוגוסט 1936

יום כיפור בכפר- מזווית אישית

ראש השנה בפתח. לאן נוסעים? אה, נכון, אני מזכרת. יש סדר די קבוע, את ראש השנה חוגגים אצל ההורים של אהרון (בן זוגי) בחולון וסוכות בקיבוץ של ההורים שלי בדרום. אבל מה עם יום כיפור? ניסע לפני סוכות למרכז? נעשה גשר? מה עם הילדים? מה איתנו? כל שנה נהגנו לנסוע ביום כיפור לחולון (עיר ילדותו של בן זוגי). אהרון מילדות הולך ביום המיוחד הזה לבית הכנסת, הוא מכיר את המזמורים, התפילות ומצפה בסוף (כמו רבים) לשמוע את תקיעת השופר. ביום זה בעיר רבים לובשים לבן ויוצאים לרחובות. הילדים ממלאים את הכבישים בשלל אופניים בגדלים ובצורות שונות. משפחות יוצאות עם כיסאות פלסטיק ופוחתות פרלמנט על כל צומת מרומזר. האווירה מאוד רגועה, אנשים יוצאים מבתיים, עוזבים את מסכי המחשב, הטלוויזיה והטלפונים הניידים ויוצאים להפגש ולשוחח איש עם רעהו. אני, שבאה מקיבוץ, לא הכרתי את כל אלו. כן, הייתי צמה עם אמא שלי ושני אחיי, אך בקיבוץ הכל היה כרגיל. רק בודדים היו צמים. ארוחת שישי הייתה מוגשת בחדר האוכל כבכל יום שישי. בערב היה מתקיים ערב תרבות בחדר האוכל לזכרם של כל אלה שנפלו במלחמות ישראל ואלו שנפטרו בשנה החולפת. והשאר היה כמו כל יום שבת רגיל בקיבוץ.

אז נחזור להתלבטויות. אנחנו מריצים בראש את שלל האפשרויות העומדות לפנינו ויודעים שקל זה לא יהיה. בחודש אחד שלוש נסיעות זה יותר מדי, גם בשביל חובבת נסיעות כמוני. בעוד אנחנו בהתלבטויות והינדוסים, אני פוגשת את אליאור (רכזת התרבות של הכפר) שמגיעה כמו פייה עם הבשורה שהשנה ביום כיפור יהיה בית כנסת בכפר סאלד. אני מלאת התפעלות ומרגישה איך אט אט הקלה מתחילה למלא את ליבי ובדימיוני עולה תמונה שלי ושל משפחתי נשארים בכפר סאלד ביום כיפור, שכן הסיבה העיקרית שבגללה חשבנו שלא להשאר הייתה שאין בית כנסת. ואכן החלטנו להשאר. מה שהכריע את הכף הייתה הסיבה שפה אנחנו בונים את ביתנו ופה אנו בוחרים לגדל את ילדינו ואם עושים דבר שאנחנו מאמינים ותומכים בו אז אנחנו מצביעים ברגלים ומגיעים. אם לומר את האמת, ממש לא התאכזבנו ואם לדייק - מאוד התרגשנו והתמלאנו גאווה. גאווה שאנחנו חיים במקום פתוח שמאפשר לאנשים מגוון אפשרויות. פותחים דלת ומאפשרים לכל אחד לחיות את חייו על-פי דרכו ואמונתו. המפגש במועדון במהלך יום כיפור היה מאוד נעים ורגוע. אנשים באו, הצטרפו לתפילות, כשרצו יצאו ואחרים הגיעו. היה משהו זורם ומכיל באווירה. הילדים שיחקו ברחבת המועדון ובאזור תאי הדואר. המתפללים ולו לרגע אחד לא הפנו ראש במבט זועם שמישהו מפריע, הכל היה כל-כך אמיתי ומכיל שזה הדהים אותי. בסוף התפילות של ערב יום כיפור ישבנו בגן-שעשועים עם הילדים עד שעה יחסית מאוחרת, נפגשנו ודיברנו עם חברים (גם עם אלו שלא יוצא לנו לפגוש בכל יום). למחרת היה יום שקט ואחרי הצהריים שוב פסענו לנו לכיוון המועדון לשמוע את תקיעת השופר. מבחינתי זה היה הרגע הכי מפתיע, רבים הגיעו: ילדים, הורים, צעירים, תושבים, סטודנטים, חברים צעירים וותיקים, כולם התכנסו ועמדו זה לצד זה. מבחינתי זה הרגע שתמצת הכול, וזאת הייתה העוצמה הגדולה של היום הזה פה, בנקודה הקטנה שאנחנו חיים בה - קיבוץ כפר סאלד. המחשבה שעלתה בראשי הייתה שאנחנו לא חייבים להיות אנשים מאמינים או דתיים, בסופו של יום אנחנו אנשים דומים יותר או פחות, כל אחד ועולמו העשיר, אך יש לנו מסורת ארוכת שנים שמאחדת בינו ושם טמון החיבור הכי בסיסי שלנו. אז תודה על ההזדמנות להשאר פה ביום כיפור ובתקווה שהמקום שבו אנחנו חיים ימשיך לקדם פתיחות וסובלנות למען עצמנו ורווחתנו.

- אנית כרמל-סני

לחיות אישית

האהבה והרצון להיות שותפה ולהגיע לחגים, פעילויות או סתם מפגשי חברה בקיבוץ תמיד היו חלק בלתי נפרד מחיי.

דרך עיניים של ילדה קטנה זה היה נחמד להיפגש עם החברים אחרי הגן, בית הספר ובשעות קצת אחרות מהרגיל.

היום, דרך עיניים של אותה ילדה, רק קצת יותר בוגרת, אני עדין מרגישה את הרצון והצורך האישי להגיע ולהיות חלק מהקהילה. הפעם זה בא ממקום של התרגשות מסוימת, הרגשה של חיבור לאנשים שביום יום לא יוצא לי לראות ולדבר איתם.

אותה הרגשה טובה ומרגשת הייתה לי בתחילת החודש כשהשתתפתי בפעילות שאירגנו המשפחות הצעירות לכבוד האירוח בסוכה ביום האחרון של החג. האירוח כלל שוק מכירות של תוצרת ויצירה מקומית, דוכנים של חפצי יד שניה ותחרות עוגות מפתיעה וטעימה במיוחד. האירוע אורגן על ידי קבוצת נשים מהקיבוץ: איילת מידן, שירלי טוהר, רחלי שושני, פאני (תושבת חדשה שמיד נרתמה לתרום מיכולותיה לאירוע) וקרן נודל.

ואני, שנפגשת כמעט מידי יום עם קרן (אישתו של אחי-רז), התעניינתי ביוזמה מבורכת זו, פטפטתי עם קרן קצת והנה דבריה...

"היה מאתגר להרים אירוע כזה מתקציב דל. הייתה היענות והתלהבות רבה מהבנות של השכונה החדשה ביניהן עדי פרסלר ולירז אברמסון, שביחד העלו רעיונות והכינו כרזות לאירוע. שמחתי לראות שכולם מגיעים ונרתמים."

איך בחרת את השופטים?

"רציתי לתת מקום דווקא לאנשים שנמצאים פחות במרכז העניינים ופחות מגיעים לאירועים מהסוג הזה. ציפור קטנה לחשה לי שמרים טרוביץ' ידועה במאכלים שלה ובטעמים הנפלא והיא שמחה להתגייס לתפקיד. את טל אברמסון בחרתי גם בתור נציג השכונה החדשה וגם אחרי שהצהיר כבעל סיבולת להכלת רמת סוכר גבוהה ואנינות טעם."

מתוך ההיכרות האישית שלי עם עמרם נודל (סבא של ילדי...) גיליתי שהבישול והאפייה הוא אחד התחביבים המשמעותיים שלו. תחביב שדרך אגב, אני ומשפחתי נהנים ממנו בארוחות המשפחתיות בערבי שישי כשהוא מגיש קינוח טעים ומעניין מיצירת כפיו.

וכאן הקשרים המשפחתיים היו לטובתי והוא התגייס למשימה ברצון רב! צוות השופטים היה מקצועי ואמין ולקח את התחרות ברצינות רבה.

בהזדמנות זו אני רוצה שוב להודות לכל אותם האנשים שלקחו חלק באירוע, לאנשי הדוכנים, לשופטים הנהדרים ולאופים המוכשרים שבלעדיהם זה לא היה קורה."

עוד מספרת קרן שאנשי עמותת ויצ"ו שמחו מאוד לקבל אוטו עמוס ומלא בבגדים שנאספו לתרומה מאותו הערב.

ומבחינת קרן, הפרויקט הבא שלה כבר קורם עור וגידים ואולי יעזור לנו לשרוף כמה קלוריות מהחג האחרון...

רק בשורות טובות!
נאור נודל

אירוח קסוכה

באחד מימי סוכות, אירחו חברי השכונה החדשה את כל תושבי וחברי כפר סאלד בסוכה ליד המועדון.

לשם כך חיברתי שיר חביב באווירת החג עם מילים של תקווה לשכונה החדשה שהולכת ובבנית ממש בימים אלה, ומעניקה לכולנו תחושה של צמיחה ופריחה, המשולבות עם רוחות נעימות וקרירות של סתיו ושל שינוי מבורך... שינוי אל תוך הקיים והכה נעים של אווירת הקיבוץ שלנו, היודע לעשות את הדבר החכם והנכון ביותר, השילוב: בין הוותיק לצעיר, בין החבר לתושב, בין בן המשק לתושב שהוא לא... כמו שרק הוא יודע! כשעמדנו ושרנו את השיר בסוכה, לא היו הרבה אנשים בקהל (אנשים תמיד נורא עסוקים בחגים...) ובכל זאת הייתה תחושת גאווה והתרגשות לעמוד אל מול הנוף המקסים של הגליל ושל הבתים שלנו ההולכים ובנים ולשיר את המילים של השיר.

בשנה הבאה אקווה לחבר שיר חדש בו תהיה לפחות שורה אחת:
"עברנו בשלום, לשכונה של חלום..."

על פי הלחן של "שלומית בונה סוכה"

ג'מאל בונה שכונה
חצי דונם עם גינה
על כן אנחנו פה, היום.
ואין זו סתם שכונה
אפילו יש גינה
ג'מאל בונה שכונת חלום.
הוא לא ישכח לשים
ריצוף וגם תריסים,
גג של רעפים אדום
הכול פה מתקדם
נאמר יחדיו אמן,
ולא נשכח גם לחייך

וכשג'מאל יאמר
הביטו, זה נגמר
יקרה דבר נפלא פתאום,
נתחיל פה לארוז
בשיר וגם בעוז.
שמחה גדולה תהיה היום...
כולנו מחכים
מה טוב ומה נעים
שכונת החורש פה תקום.

עידית תמיר

משפחה מאמצת

כבר כשהגענו לקיבוץ ידענו שאנחנו רוצים משפחה מאמצת והצקנו לכל מי שאפשר (ותודה למי שאיפשר). בחורף של שנה שעברה צלצל הטלפון ומעברו השני היה צביקה צדוק שסיפר שהם רוצים לאמץ משפחה. שמחנו ושירלי מאוד התרגשה. צביקה הזמין אותנו ואת הילדים לקפה ושוקו.

די מהר השיחה קלחה. מסתבר שיש לנו הרבה מהמשותף. הם סיפרו איך הם הגיעו לכאן וגם אנחנו. הם סיפרו על הילדים, וגם אנחנו. הם סיפרו על הקהילה שהייתה וזו שבהתהוות ואנחנו שיתפנו ברצון שלנו להיות חלק מקהילה.

כך שהיה הרבה על מה לדבר, אבל זו רק הייתה ההתחלה...

הזמן עבר והמשכנו להיפגש. אחרי כמה ארוחות שיש משותפות אצלם ופגישות ספונטניות (עם ובלי הילדים) אצלנו הגיע חג השבועות.

היינו כבר שותפים בעבר לחגים בקיבוץ אבל הפעם זה היה שונה. כשהקרינו קטעים מחגי שבועות בעבר וצביקה ונירית ישבו איתנו, זיהו לנו את האנשים וסיפרו לנו על ההווי של שבועות. זו הייתה הרגשה אחרת, הרגשנו חלק לא רק מההווה של הקיבוץ אלא גם מעברו.

ככל שחלף הזמן, השבועות והעונות מצאנו את עצמנו נקשרים יותר ויותר למשפחה המאמצת שלנו. הכרנו את תאיר ושקד (וקצת גם את מיתר) ונוצרו כל מיני מערכות יחסים בין כולנו. שי למשל מאוד מתגעגעת לתאיר אם היא לא רואה אותה כמה ימים. וגם אנחנו מתגעגעים כאשר בתקופות עמוסות יוצא לנו להיפגש פחות.

הרווחנו משפחה פה בצפון, עם הרבה אהבה ורצון לקיים את הקשר. מתי כבר יוצא לבנאדם לבחור את המשפחה שלו? מצאנו משפחה חמה ואוהבת – ממש כמו שאנחנו רוצים להיות כשנהיה גדולים.

היום לאחר שנה, זהו קשר של עצה, תמיכה, חום... קשר משפחתי שמאוד מעשיר את חיינו בקיבוץ.

משפחת טוהר

היכל הספר

דברי ביקורת מאת אורי שוסטר

"וההיפופוטמים התבשלו בתוך הבריכות שלהם" ויליאם ס' בורוז וג'ק קרואק

באוגוסט 1944 אירע בניו יורק מקרה רצח אכזרי שזעזע את אמריקה ובמיוחד את החבורה שהכירה את הנפשות הפועלות היטב – בורוז, קרואק, לוסיאנקאר, אלן גינסברג ועוד סלבריטאים לעתיד. נראה שמחברי הספר מניחים שמי שקורא אותו מזהה את המקרה ויודע את שמן האמיתי של (לפחות חלק מ-) הדמויות בספר, אבל עבר מספיק זמן בשביל להניח שבימינו רוב מי שמכיר אותו מכיר אותו דרך תיווכם של הסופרים הללו ביצירות השונות אליהן ניסו לעבד אותו בגרסאות רבות, ורוב מי שלא קרא אחת מהן גם לא יכיר את המקרה – ועבור מי שלא מכיר אותו, אני לא ארחיב עליו כאן, בכדי לשמר מימד של הפתעה בספר. אז מה עוד יש בספר, מלבד רצח ותחושה מעט אפלה שמשרה הידיעה על התרחשותו העתידית? סיפור בשני קולות – פרקים של ויל דניסן שכתב בורוז ופרקים של מייק רייקו שכתב קרואק – על היחסים המסובכים בין פיליפ טוריאן, "מסוג הנערים שמתרוממים ספרותיים כותבים להם סונטות", ורמזי אלן בן הארבעים ש"כל כך דלוק על פיליפ עד שהוא חג מסביבו כמו נשר ביישן, ועל פניו חיוך רחב, טיפשי ומשתפך". ברור מה רמזי רוצה – את פיליפ, לאיזה סוג של פדרסטיה מודרנית. פיליפ, לעומת זאת, די אמביוולנטי – יום אחד הוא מנשק את רמזי ומציע לו להתאבד עמו, וביום המחרת הוא משכנע את רייקו לנסוע איתו לצרפת כדי לברוח מפיליפ בניסיונות הימלטות שיימשכו לאורך הספר. לא ברור מה הוא רוצה מרייקו – אם הוא מחפש בכלל גבר (כמו שחברתו של רייקו טוענת), ואם הוא מחפש בכלל היחסים המאוד לא רומנטיים בין פיליפ לרמזי מסתבכים ומנתבים את העלילה לרצח בסופה. עם זאת, הספר ממש לא עוסק רק, או בעיקר, בפיליפ ורמזי. סביב העלילה הזאת נפרש הסיפור האמיתי – חיי היומיום של החבורה שלהם, חבורה שהייתה ביטניקית עוד לפני שהמושג הומצא. חיים של חבורת צעירים בווהמינייט וענייה שנעה בין ריקנות מלנכולית לניסיונות נואשים להתגבר עליה ולמצוא משמעות בבילויים, במועדונים, במסעדות, במוזיאונים, באמנות, במוזיקה, בהגיגים פילוסופיים לא קוהרנטיים, בסקס, בפשע, בסמים, בפוליטיקה, בטיולים ובכל דבר שעלה בדעתה – חבורה שהפכה את שבירת השגרה לשגרה משעממת, תובעת את החיים שהבטיחו לה לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה או מאתגרת את האידיאל הזה, חבורה בנתיב שעתידי לקבל תפנית טראגית בעקבות הרצח ההוא. הפיילוט הדכאוני והציניקני של ההיפים, שבספר הזה עושה את צעדיו הראשונים. זה הערך של הספר, לדעתי. הוא לא נכנס לקאנון הספרותי של הביט לא רק בגלל מועד הפרסום שלו – אחרי שכל המעורבים בפרשה מתו – אלא גם מפני שאי אפשר להציב אותו באותו מעמד של יצירות כמו "ארוחה עירומה", "בדרכים" או "יללה". מבחינה ספרותית הוא בסדר, ולא הרבה יותר מזה. עם זאת, הוא ספר מאוד ברור יחסית ל"ארוחה עירומה", למשל, והוא מספק הצצה מעניינת לתחילת הדרך של דור הביט – הן תחילת הדרך הספרותית והן תחילת החיים הבוגרים, רגע לפני שהם מתמסדים או מאבדים כיוון לגמרי. בזמן שבו בורוז וקרואק באמת לא הצליחו למצוא מו"ל שיסכים להדפיס יצירה שלהם. לפעמים הספר יכול לשעמם או להיות לא מובן בגלל פערים של זמן ומקום, אבל הוא מתווך את מצב העניינים בצורה נפלאה, וכך גם אחרית הדבר מאת ג'יימס גראוורהולץ שצורפה לו. אני לא יודע אם להמליץ על הספר. מי שרוצה לדעת על מי מדברת השורה הידועה של גינסברג – "I saw the best minds of my generation destroyed" – או סתם מתעניין בניו יורק של שנות הארבעים בוודאי ימצא עניין בספר, אבל מבחינה עלילתית או ספרותית, יש בספר בעיקר הרבה פוטנציאל שלא לגמרי מונף (אבל ימונף אחר כך בגאון) וחוסר-לכידות מהסוג הרע. לפעמים הוא מעביר את הזמן טוב ולפעמים הוא משעמם; לפעמים גם יש בו קטעים שבאמת מתעלים על הכול, אבל הם יוצאים מן הכלל (תרתי משמע).

חג המשק ה-70

חשבתם שנגמרו החגיגות?! אז חשבתם...

קיבוצנו הוקם ב-13 בנובמבר 1942, ועל כן אנו נציין את החג בערב מקומי מיוחד וצנוע שיתקיים ב-16 בנובמבר, יום שישי בערב.

לצורך כך, נבקשכם לנבור באלבומי תמונות ישנים ולאסוף תמונות של ילדים ומבוגרים לבושים בלבוש האופייני לכפר סאלד. את התמונות תוכלו לשים במעטפה עם שמכם, בתא הדואר 155. אנו נסרוק את התמונות ונחזיר אותן אליכם במהרה.

תוכנית הערב המלאה תתפרסם בהמשך...

נתראה בשמחות,
הצוות המארגן

טעים להיזכר

מאז שאני זוכרת את עצמי, עוגות ועוגיות היו חלק בלתי נפרד מהחיים בקיבוץ. בגן - חלות ועוגות שמרים, בתלתן - עוגיות שוקולד צ'יפס של עדנה גורן (היא הייתה טובה בזה הרבה לפני קרין...) וגולת הכותרת - באירוועי בר המצווה. בתקופתי, למי שלא יודע או אולי לא זוכר, מטבח הקיבוץ דאג לאוכל, ולקינח, התבקשו החברות לאפות עוגה. לכל אחת הייתה עוגה קבועה בדרך כלל, כך שניתן להגיד שהייתה שם תחרות שקטה וסמויה. היו עוגות מבוקשות פחות ויותר, אך העוגה הנחשקת ביותר הייתה פאי הלימון של שרה איציגסון.

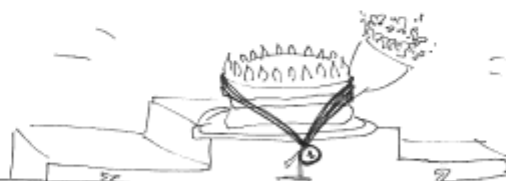
בחג סוכות האחרון, כיאה לחגיגות ה-70, נערכה תחרות עוגות בקיבוץ ופאי הלימון זכה סוף סוף לחותמת רשמית כעוגה הטעימה ביותר!

דבר כזה לא יכול לעבור ללא אזכור ב"בתוכנו" ולכן החלטתי להיפגש עם שרה ולגלות קצת פרטים עליה ועל העוגה המנצחת.

שרה נולדה וגדלה בארגנטינה. בשנת 1956 עלתה יחד עם בעלה מיכאל ז"ל, במסגרת גרעין הישר לכפר סאלד. "לפני מספר שנים הייתי בטיול בארגנטינה והאנשים שטיילו איתי שאלו אותי איך יכולתי לעזוב ארץ כזאת בשביל ישראל. ובאמת, עלינו נטו מתוך אידיאולוגיה, לא ברחנו מאף אחד." בכפר סאלד נולד בנם שרגא ז"ל. שרה עבדה בבתי הילדים, ולאחר כמה שנים יצאה ללמוד חינוך מיוחד ועבדה עם ילדי הקיבוץ. בנוסף, שרה הקימה את ה"משחקה" הזכורה לרוב ילדי הקיבוץ. "הקמנו אותה במטרה לחזק את הקשר בין ההורים לילדיהם". בסוף שנות ה-80 עזבו את הקיבוץ ועברו לרחובות, שם מתחיל סיפורנו על העוגה. "היה יום הולדת לחברה שלי והכנתי לה את העוגה מתוך ספר שאני אפילו לא זוכרת את שמו. זאת הייתה הצלחה ומאז אנשים התחילו לבקש ממני להכין אותה עוד ועוד". לאחר 3 שנים ברחובות החליטו שרה ומיכאל לחזור לקיבוץ. שרה החלה לעבוד ב"הר וגיא" כמורה לחינוך מיוחד ולאחר מכן כרכזת הכיתות המקדמות, שם עבדה עד גיל 70. בקיבוץ כיום, שרה בפנסיה ויודעת לנצל אותה היטב: טיולים בארץ ובעולם, צילום, שחייה ומשחקי רמיקוב קבועים עם חברות. כמו כן, שרה אוהבת לעבוד ולשחק במחשב ובאינטרנט, היא מלמדת מחשבים בהתנדבות את ותיקי הקיבוץ והייתה היוזמת של הקמת אתר האינטרנט של הקיבוץ. בין לבין היא כמובן מקבלת הרבה בקשות ואופה את פאי הלימון המפורסם, אך תופתעו לגלות שתמיד בשביל אחרים. "אני בכלל לא אוהבת דברים מתוקים ולא אוכלת עוגות..."

למזלי וגם למזלכם, שרה מוכנה לגלות לנו את המתכון, אך מזהירה שנתנה אותו כבר להרבה אנשים אך רק בודדים היו אמיצים מספיק כדי לנסות ולהכין את העוגה. שרה מרגיעה ואומרת שהכנת העוגה אינה מסובכת היא פשוט לוקחת זמן אז כל מה שצריך זה בעיקר סבלנות!

אני מכריזה בזאת כי מי שיצליח להכין את העוגה הכי קרוב למקור יזכה בפרס! טעימות יש להעביר אליי... מוכנים?!

העוגה הכי טעימה בקיבוץ:

מקצפת:

6 חלבונים

1¼ כוסות סוכר

1 כפית מיץ לימון

שליש כפית תמצית וניל

מקציפים קודם רק את החלבונים וכשמתחיל להיווצר קצף מוסיפים את שאר החומרים ומקציפים עד שמתקבל קצף חזק.

מציירים על ניירות אפייה 3 עגולים בעזרת צלחת. שמים את הקצף בשקית זילוף. על עיגול אחד מזלפים "נשיקות" צפופות עד שכל העיגול מלא, בשני האחרים מורחים את הקצף. אופים בחום נמוך (120°) 90 דקות ונותנים להתקרר בתוך התנור (לא לפתוח את הדלת!) במידה ואין מקום בתוך התנור לשלושת העיגולים יחד, שומרים את הקצף במקפיא ומזלפים לפני ההכנסה לתנור.

מלית לימון:

שליש כוס מיץ לימון

קליפת לימון מגורדת

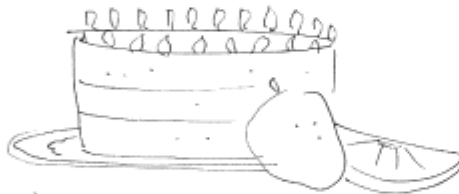
רבע כוס מים

חצי כוס סוכר

1 כף עמילן תירס (קורנפלור)

50 גרם חמאה

שמים את החומרים בסיר על אש קטנה ובוחשים עד לקבלת קרם. מוסיפים 4 חלמונים (לאחר השוואת טמפרטורות) ומבשלים עוד דקה.

קצפת:

1 שמנת מתוקה

1 כף אבקת סוכר

מקציפים לקצפת.

הרכבת העוגה:

מורחים על אחד מעיגולי המקצפת חצי מכמות קרם הלימון וחצי מכמות הקצפת. על זה מניחים את עיגול המקצפת השני ואת שאריות הקרם והקצפת. מעל לכול מניחים את עיגול ה"נשיקות". מכניסים למקרר ללא כיסוי.

16.7.2012

לחברי כפר סאלד היקרים שלום,

לפני מספר ימים חזרתי, יחד עם בני משפחתי (בעלי ושתי בנותי הקטנות) משהות בת כשבועיים באזור הגליל העליון. שהות זו שילבה ביצוע של עבודת השדה במסגרת לימודי הדוקטורט שלי, בצד כיף והנאה מהנוף הפיזי והאנושי גם יחד.

ברצוני להודות לכם על הדלת הנפלאה שפתחתם לפני לרווחה, על היחס החם והביתי, על הרצון ועל הנכונות לסייע בכל שניתן, ועל העזרה המרובה שהושטתם לי בביצוע עבודת הדוקטורט שלי.

על מלאכת הסיוע ניצחה בחן ובנועם מרובים **עידית תמיר** המקסימה, רכזת החינוך, אשר לא נחה לרגע על מנת להקל ולסייע ככל שביכולתה. ברצוני להודות **לצוות המדריכים ב"תלתון"**, ובראשם **אדם**, אשר סייעו לי על מנת שביצוע עבודת השדה יהיה על הצד הטוב ביותר. בעידן הנוכחי תענוג לראות אנשי חינוך יצירתיים, מאתגרים, בעלי מעוף ויוזמה, ויותר מכל בעלי גישה חמה ומסורה לילדים. **וכמובן... ילדי הקיבוץ הנפלאים, שאילולא סיועם הנדיב כל זה לא היה קורה!**

השתדלתי לסייע ככל שביכולתי לכל מי שביקש והיה מעוניין בייעוץ בתחומי התקשורת, השפה והדיבור, או באבחון בתחומים אלו. חשתי כי היתה זו הכרת תודה צנועה לכל הטוב אשר הרעפתם עליי.

אשריכם ויישר כוחכם על דרך החיים שלכם, ועל דרך החינוך של ילדיכם, לאהבת הטבע, ויותר מכך לאהבת אדם!

בברכת תודה מקרב לב,
אסנת קנדלשיין-ולדמן
(קלינאית תקשורת)

ומילות תודה

אני מבקשת לציין ולהודות כאן מעל דפי "בתוכנו עכשיו" להמון אנשים טובים באמצע הדרך שאני מרגישה בכל פעם מוקפת בהם כאן בכפר סאלד. לבעלי התפקידים, לשכנות ולשכנים, לחברות ולעובדי אורח בשבילים, על מילה טובה ונחמה והושטת יד לעזרה במהלך השנים. מערך רווחה בקיבוץ מופרט ומתחדש הוא לא עניין של מה בכך. שימור הטיפול והעיסוק בתחום בריאות רווחה וסיעוד הם תמצית של אותה "ערבות הדדית" עליה כולנו מדברים. שלא נדדק, ולמרות זאת, כשהצטרפנו נוכחנו לדעת שהיא אכן מס אך ממש לא מס שפתיים... אני גאה ושמחה שזה המקום בו גדלתי. מראש מתנצלת אם אשכח מישהו, זו ודאי סערת הרגשות. אני רוצה להודות אישית לאלדד בן עמרם ולחוה שלזינגר, לאתי שליט וצוות המרפאה לרקפת יהושוע (העו"סית) על הטיפול בפרטים מהקטנים ועד לגדולים ועל הדאגה והמחויבות האמתית והכנה לאמא ולנו. וכמובן לדני סול הנהג והמלווה החייכן והנאמן, אי אפשר היה למצוא אנרגיה אופטימית מתאימה יותר משלך לאמא שלי. תודה אני כותבת ושולחת מכאן גם לאנשי הבית הסיעודי בכפר בלום, שם שהתה אמא את השבועיים האחרונים. ליהודית המאירי המנהלת, לוויקטור האח, לרופאה ולכל הצוות את תודתנו והערכתנו העמוקה על טיפול והנכונות לעזרה ובעיקר על סולידריות ושכנות טובה.

ומילה אחרונה ממש -

פועלת כאן בגליל עמותת "הוספיס גליל עליון", אנשיה ליוו את אמא ואותנו עד יומה האחרון ונמצאים בקשר גם אחרי... בשבילי הם היו לא פחות מאשר שליחי מלאכים על האדמה. הלוואי שלא נדדק - ובכל זאת חשבתי שראוי ורצוי שיותר אנשים ידעו על פועלה. ההוספיס פועל על פי גישה טיפולית כוללנית שמטרתה לשפר את איכות החיים של חולים ובני משפחתם, המתמודדים עם מחלה חשוכה מרפא עם מאפיינים וקשיים הקשורים למצבי סוף החיים, במטרה למנוע ולהקל את סבלם. יחידות הוספיס בית מספקות טיפול מקיף לפי תפיסת ההוספיס לחולים הנוטים למות בקהילה ולבני משפחתם. הצוות הגרעיני כולל רופאים, אחיות ועובד סוציאלי. רופא מבקר אצל החולים פעם בשבוע, ואחות, פעם עד פעמיים-שלוש בשבוע.

רק בריאות לכולכם, כל השאר זה בונוס
תודה, בשם כולנו,
דנה מורן-רביד

דברים שלא נאמרו על איה מורן ז"ל

מכיוון שאנשים שאלו וגם לי היה חסר, מצאתי לנכון לכתוב כמה מילים על איה מורן.

איה נולדה ב-1943, גדלה בגבעתיים לאבא צייר ומורה, ולאמא שלמדה משפטים. בבית דיברו רוסית והיו להם חיי תרבות מלאים. בשנת 1978 היא עברה לגור בקיבוץ עם הבעל בלפור ושלושת ילדיה, אחרי שגרו בערבה ובגבעתיים. לאחר מכן נולדה תום הצעירה וכשהייתה בת 4 ההורים התגרשו, וכך איה גידלה את שתי הבנות הצעירות כאם חד-הורית. עם כל הקושי, ביתה היה תמיד פתוח לכולם, גם לחברים של ילדיה. היא עבדה בעיקר כמטפלת לילדי בית ספר, אבל גם כסייעת בבית ספר ובמרכזיה בלורדן. היא גם התנדבה לתקופה לעבודה בקופת חולים בקריית שמונה. כמו כן היא תמיד הושיטה יד כשהיה צריך ליווי לחברות קיבוץ לבית חולים והייתה להן לאוזן קשבת.

אני הכרתי את איה כבר ב-1981 כשהייתי מטפלת של תום בבית תינוקות. כאמא היא תמיד באה עם חיוך ובלי תלונות, והייתה מאוד סבלנית כלפיי, עם העברית המשובשת שלי. משנת '99 הפכנו לחברות טובות כשעבדנו ביחד בלורדן. מאז למדתי המון ממנה והבית שלה היה כמו הבית השני שלי.

איה הייתה אישה מאוד חביבה, נעימה, אינטליגנטית, חזקה ואופטימית. עם האופטימיות והחוזק שלה היא נלחמה וגברה על מחלת הסרטן כבר פעמיים וחשבנו שגם הפעם היא תנצח...

לאיה היה לב רחב ותמיד אהבה לעזור לזולת. היה לה חוש הומור ושמחה, גם כאשר היו לה ימים קשים אחרי הטיפולים או כשהמצב הכלכלי שלה לא היה טוב. תמיד ידעה להסתכל על הצד החיובי של הדבר. היה לה ידע רחב בהרבה נושאים ואפשר היה לשוחח איתה על כל דבר. טריוויה הייתה אחת התכניות האהובות עליה. היא אהבה מוזיקה וניגנה בפסנתר. ב-2007 הייתה פתיחת תערוכה של הציורים של אביה, אברהם נתון, שנתן לה הרבה גאווה. לאחר מכן יצא גם ספר עליו.

היה לי כבוד גדול להכיר אישה מיוחדת במינה שכך הלכה מאיתנו בטרם עת...

היא תחסר לי מאוד... אבל כפי שלמדתי ממנה, אנסה להיות אופטימית ושמחה גם בימים הקשים האלה...

סולוייג (שולה) בן-אליהו

חברתה הטובה

זוכרים

אינס לוי ז"ל	22.10.1954
אבא מרדכי לוי ז"ל	20.10.1961
אבא יעקב גולדשטיין ז"ל	12.10.1962
אמא סידי הרץ שיפטן ז"ל	22.10.1966
יצחק וסרמן ז"ל	7.10.1973
גדי יהודאי ז"ל	17.10.1973
אבא אליהו לסקר ז"ל	28.10.1992
פרויקה דרור ז"ל	25.10.2001

